

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium ad Christum consputum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

*Pœnitentia
santi
Petri
primus
fructus
est Passionis
dominice.*

stem interrogatus, an sit Christi discipulus, respondit, se illum haud nōsse: & mox gallus cantavit primā vice. Deinde in domo Caiphæ, ad focum de eodem interrogatus, bis iterum negavit cum execratione & imprecatione in caput suum, secundā circiter horā post mediam noctem, dum Christus sub alapis & sputis plūs laboraret de remedio peccatorum, quā de suis injuriis ac doloribus. Cū ergo nōset peccatum, quod Petrus inter servos Pontificis commiserat, in quo etiam usque ad mortem perseverāset, absque luce & gratiā suā; misertus illius convertit oculos interiūs ad animam ejus, ne in illa abnegatione obstinatus perseveret: Et simul, ac radio interno illum tetigit, gallus alterā vice cantavit. Hīc ille reputans animo, quid fecerit, metuque & horrore sui ipsius percussus, è mala societate, per quam in scelus inductus erat, se proripuit, magnā cum humilitate & lacrimis petendo veniam; quam & obtinuit. Erat sanè conveniens; ut pœnitentiā ejus, qui caput Ecclesiæ futurus erat, primus fructus esset ærumnarum, quas Redemptor patiebarur pro peccatoribus; ut omnes certi forent, quōd, qui oculos animæ suæ non œcludunt, luci profluenti ab oculis Domini malè tractati pro nobis, experimento proprio cognoscant, has contumelias ejus esse nostrum honorem; illius abjectione nos exaltari; & contemptum hominum esse remedium animæ nostræ. Cū igitur ea, quæ isti nefarij designarunt in personam Christi, tantas opes contineant, ut inde fiamus meliores; nullus erit tam vecors, ut velit separari ab illa abundantia bonorum, quæ datur humilibus corde.

E X E R C I T I U M

Ad Christum consputum.

I.

O Sapientissime cognitor malorum meorum, JESU bone, & unice mediator eorum! ago tibi gratias infinitas, quōd sic applices eis remedium, sicut ea novisti, & sentis. Et ego, quia illa non satis intelligo, peccata mea pro levibus habeo: nec ea sentio, ut oporteret; quia non capio malum, quod inferunt, neque modum sanandi. Tu, sapientia æterna, qui scis, quantum adhæreant illa meæ naturæ, tanquam sordes longo tempore inolitæ, diu macerari

cerari solent in alia re vili, ut possint purgari; ita voluisti, ut medicina meorum peccatorum sint dolor & humiliatio cum contemptu mei ipsius, ad evellendum in veteratum amorem proprium, & estimationem rerum à te separantium: & quia mea peccata recepisti in te expianda, passus es, ut efficerent in te ipso, quæ debuerunt in me. Ego, ô vita animæ meæ, deformavi in me tuam ^{Peccator} imaginem: ego purgandus eram aliâ re viliore, quàm sint eæ, quas ^{deformat} contra legem tuam dilexi; sed tu, D E U S meus, qui es puritas in- ^{imaginem} finita, quid habes purgandum, cur te sic abjicias? & cum nullum ^{DEL.} genus majoris abjectionis inveniatur in mundo; quare vis hanc sacratissimam faciem ac personam tuam conspui cum tanta contumelia, ac si nihil vilius esset in mundo? & tanquam blasphemus, impostor, veneficus & corruptela populi conspurcari, contemni? ô meum unicum bonum, mea beatitudo æterna!

II. Quid invenitur in te, quod reprobandum sit? quid in tua conversatione, quod creare possit fastidium? an fortassis horrent bona, ut te sic conspuant? ô DEUS meus! ego sum talis, non tu. Non possunt inferre contumeliam, quam non meruerim, qui relinquo tuas delicias præ sordibus, quas amo; relinquo conversationem tuam præ miseris, quas quæro: amicitiam tuam, & suaves amplexus, bona, quæ mihi das & promittis, præ vilibus rebus, quas præ illis amo & æstimo. Ego, Domine, sum ille, quem meritò conspuant omnes creaturæ, tanquam abominabilem & miserabilem peccatorem, indignum aspectu. Et tu, Domine infinitæ misericordiæ, ut me defendas ac protegas ab istis despectibus, offers divinam faciem tuam, & abjicis majestatem tuæ personæ ad has injurias tam indignas. O Domine animæ meæ! veniant super me isti contemptus: vel saltem, quia accipis eos in te, da mihi gratiam, ut faciam interiùs, quod video facere divinum hunc vultum. Doce hanc animam cæcam nauseare sordes corporeas, ut horreat & conspuat ea, per quæ separatur à te. Doce me odisse rem tam vilem, qualis ego sum; quia pro rebus abjectis derelinquo te, superna mea felicitas, ac thesaurus infinitus!

III. Hoc autem ideo facio, Domine, quia natura mea vilis ac terrena, vilior etiam à peccatis, nescit amare, nisi mihi

similia. Sed tu, ô Domine ac Deus animæ meæ! quia creâsti me propter alia bona, crea in me de novo fructum tuorum sputorum & contemptuum. Tu, Deus, humiliâsti te, ut exaltos me, ac doceas, quàm parvi pendere meipsum debeam, & omnia, quæ à te separant. Voluisti sic despici, ut in faciem tuam ac personam conjiciant abominabilissima, & putidissima terræ. O durum cor meum! qui hoc video & credo: & tamen non eo per plateas, ut omnes me videant & agnoscant pro eo, qui sum, & me excipiant, sicut tu, JESU & Salvator meus! es exceptus pro me: sed ego facio omnia contraria his, quæ me doces; quia etiamnum æstimo meipsum, nec audeo me aspicere, qualem te video. O vilitatem insidentem visceribus huius animæ! quando me, Domine, eripies ex hoc luto? quando exhibo à me ipso, ut me aspiciam & abhorream! Mitte mihi, Domine, lucem tuam, & veritatem tuam, ut me illuminet, & educat extra meipsum, & introducat in cognitionem tuam; quia solùm stando juxta te, incipiam nauseare & horrere meipsum. Tu, Domine, qui nôsti me, quid amplius facere potes, quàm ut in divina facie & persona tua ostendas mihi, qualis ego sim intra me, & quomodo debeam tractare meipsum? ah me miserum! qui me nec audio, nec possum liberare à meipso! Miserere, Domine, miserere, mi bone JESU!

Renuit videri, quæ licet est,

Debitas sibi poenas in Christo videt,

Psal 21. 7.

Illo nil vilius,

IV. Quàm verè dixisti, Domine, per Davidem? *Ego sum vermis, & non homo*: quia non tantùm te fecisti vermem, qui proteritur ab omnibus, & nihili fit à summis & infimis, à bonis & malis, etiam à bestiis, subjectus pedibus omnium creaturarum, sicut video tractari ab istis hominibus te Regem gloriæ, ac Dominum meum; quin sacratissimam faciem tuam, ac personam facere voluisti locum sordium, ac putidorum sputorum? O thesaure cæli, Fili patris æterni, reperistine aliquid vilius, cui te comparares? Ego sum certè, quo, si ibi fuisset, nihil vilius invenisses. Tu semper es idem, Deus meus, ex quo natus es, usque ad mortem: & ego, quando me considero, sum verè sterquilinum quoddam iatus & foris, & æstimandus pro tali. Tu verò, Deus meus, suprema & infinita majestas, qui non debes æstimari minoris, quàm es, mutâsti æstimationem in rem, & vilissimis rebus te submisisti.

V. Quid

V. Quid tibi dabo, Domine, pro his, quæ propter me fecisti? scio bene, Deus animæ meæ, quod non habeam quæ dem: scio tamen etiam, quid à me petas. Ego sum, Deus meus, id quod petis. Cur itaque, Deus cordis mei, non accipis possessionem hujus animæ? nonne sum tuus? an fortè omittis me possidere, quia sum liber, & mihi vim inferre non vis? ô malè impensa libertas! quia mihi non prodest, & ego utor illâ in meam perniciem. Quoniam igitur expectas, donec tibi me tradam, ecce me hîc, amor animæ meæ! ecce me, Vita mea! ecce me, bone JESU immitte mihi has contumelias: tracta me, pro voluntate tua, ad gloriam tuam; quoniam meâ semper utor in ignominiam tuam. Ex hac hora me offero toto corde, & quantum possum, & pono me in manus tuas, & in providentiam tuam configno: fac me, quidquid vis: seca, castiga, afflige, humilia, exalta, sicut gratum tibi erit. Ego tibi meam libertatem resigno, id unum petendo, ne unquam permittas me excidere de manibus tuis. O mi bone JESU, ac Domine animæ meæ! tuere per misericordiam tuam, & confirma me in hac voluntate: perfice me in illa, ut abhinc semper confidam in te, quod quidquid evenerit, ordinetur à te, quia sic tibi placet, & expedit mihi; ut nihil aliud velim, nec à te me separem.

Tamen Deus cordis est.

VI. Dignare, Domine, me illuminare ac docere rem unam, quam ex te scire desidero: quandoquidem voluisti esse meus magister, nec vis ut audiam alium, erudi, Domine, ruditatem meam. Cùm vermes è luto nascantur, & sustententur, ac tu sic te demiseris, ut faceres te mundi sterquilinum; fortasse voluisti docere me, Deus meus, ut, quoniam ego sum vermiculus, opus manuum tuarum, non me sustentem in aliâ re, quàm in te? fortassis ut natus es in præsepio inter duo animalia, ut homines, qui è cælestibus bruti facti fuerant in suis desideriis, de te pascerentur in præsepio: sic etiam voluisti, ut hæc anima mea assueta latamini & rebus vilibus, sustentaretur te solo, sic abjecto & humiliato? Intellego, bone JESU! te hoc velle. Quia ne magnitudo tua ter-
*Despectus
lesus vera
delectatio.*
reret hanc vilitatem pauperis istius vermiculi, luto assueti, & for-
dibus mundi; voluisti, ut aspiciens te humilem & contemptum ab
hominibus, accedam ad te, ac te humili despectoque delecter,
quando-

quandoquidem per meam miseriam, culpam & vilitatem perdidisti gustum tuæ magnitudinis. O vere amice & Servator animæ meæ! qui te sic per omnia mihi accommodas, quæ mihi sunt necessaria.

*Pretium
debitorum
nostrorum.*

VII. Jam venisti ad me, quia ego non poteram venire ad te: jam in teipso satis est factum pro meis debitis, quibus ego soluendis non eram: jam factus es cibus meus multis modis, ut possim te gustare: nunc autem quia aliud non restat, quod facias, videns me tam affectum ad vilitates mundanas, facis te lutum, ut eo involuar, ac sustentet, & te etiam in formâ luti gustem atque possideam. quod cum ita sit, cur non tui amore diffuso, & me tibi conjungo? non me accendo, non inflammo ad amandum te, ad serviendum tibi? implevisti, Domine, quod per Isaiam prædixeras, daturum te nobis panem arctum, & aquam brevem. Tu es ille, Deus meus, ac Dominus meus. Quàm multos melius sustentas hâc extremâ tuâ demissione, & aquâ hâc modicâ, quæ in tantâ humiliatione videtur quasi lutum, quàm omnibus rebus, quas possent habere extra te! panis, quo vesceretur Elias, coctus erat sub cinere; sed virtute ejus ambulavit quadraginta diebus, usque ad montem, in quo Dominum vidit. Hic, ô Deus meus! sub cinere latet pulchritudo tua: hic sub isto contemptu Majestas tua: sub ista abjectione Gloria tua. Possunt te putida phlegmata & sputa cum istis contumeliis operire, sed non opprimere, neque minuere. Hic ego te recognosco & adoro, tanquam Deum, ac Dominum immensæ majestatis: tanquam meum Regem, formosum, & amabilem: tanquam sustentationem meam dulcem ac delectabilem.

*Arbor
virens, col-
lapsa re-
stantans,*

VIII. O quando vescetur anima mea? quando sustentabitur te solo, te solo fruetur? Tu es arbor scientiæ, cuius fructus dat omnem cognitionem & lucem: tu es arbor vitæ, quæ omnia collapsa restaurat. Et ô quantò melius alit, quod in te putridum videtur ac putidum, quàm quod in mundo & carne integrum & sanum est! siccus & asper cortex tuus habet suavissimum odorem & sapidissimos fructus, quos vani flores, & ridentia, sed intus cinere plena poma mundi nequaquam noverunt. Quando, Deus meus, & omne bonum meum, trahes me odore ac dulcedine tuâ

ne tuâ ad te? cibus terrenus mutatur in substantiam comedentis; at quo die anima mea admissa fuerit ad gustandum te, Deus meus, ego totus transformabor in te. O quando mutationem hanc facies? fac, omnipotens Deus, ut imitando te amplectar hos tuos contemptus, & me pro te despiciens me ipsum oderim & horream; ut agnoscam qualis sim, & ab omnibus creaturis pro tali agnoscar tracterque. Quia verò Deus ac Dominus meus, aliter ordinasti, concede mihi, ut saltem in animo pro tali me geram; quandoquidem hîc es absconditus; hîc te inveniet, quisquis te quæret, vera gloria, verus honor & amor animæ meæ!

O Regina Angelorum, humillima ancilla hujus Domini! *Cujus fructus novit*
 quæ per experientiam novisti quantum boni habeat, qui se amore *MARIA.*
 ejus humiliat. Te, ô purissima Virgo! elegit pro se divinus hic
 Dominus, quando voluit fieri vermis; quia te invenit verè humi-
 lem, & vilem in oculis tuis. Te, Domina, tam sublimia & singu-
 laria dona non potuerunt elevare à vili æstimatione, quam habuisti
 de teipsa: tu meliùs omnibus novisti hunc Dominum abscondi-
 tum in his injuriis & indignationibus. Recordare hujus pecca-
 toris; quia non pro te sola, sed etiam pro nobis accepisti tanta
 bona. Adjuva, Domina, hunc peccatorem in hac hora: leva
 me de luto meorum peccatorum: humilia superbiam vanitatis
 meæ: abjice me ad pedes hujus Domini: impetra mihi lumen,
 ut eum semper agnoscam; gratiam & robur, ut imiter; æstima-
 tionem suæ humilitatis, ut me illi conformem; & supple tu, quid-
 quid hæc in parte mihi deest.

O mi Custos Angele! ô omnes beati spiritus! qui sustenta- *Nunc gustant Beati.*
 mini majestate & magnitudine vestri Domini non amplius co-
 opertâ: ô cives æternæ gloriæ! qui fuistis viles peccatores, & reipsâ
 gustastis fructus veritatis istius; & per hanc viam, sequendo humi-
 liationes Domini, ad tanta bona venistis; tangat vos mei miselli
 compassio: quia sine vestra intercessione non mereor audiri. Ju-
 vate me, & obtinete mihi à Domino perseverantiam usque ad
 mortem in his desideriis eum imitandi, quæ nunc mihi largitur;
 & unicam scintillam hujus ignis divini, quo vos ardetis ac trans-
 formamini, ut & me transformet in voluntatem Domini. Amen.

ÆRUMNA